بسم الله الرحمن الرحیم

آیا پیامبر اسلام ﷺ مشروب مست‌کننده نوشیده‌اند؟!

بیان تدلیس و افترای ملحدین بر بهترین انبیاء

تهیه‌شده در: «رد شبهات ملحدین»

بسم الله الرحمن الرحيم، الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله وصحبه أجمعين. أما بعد:

پیامبر اسلام ﷺ به گواه غیر مسلمانان، دستِ‌کم از بزرگ‌ترین شخصیت‌های تاریخ بوده‌اند، همان‌طور که ویل دورانت آمریکائی می‌نویسد: «اگر بزرگی را به میزان اثر مرد بزرگ در مردمان باشد، باید بگوییم محمد از بزرگترین بزرگان تاریخ است. وی درصدد بود سطح معنویات و اخلاقی قومی را که از گرمای هوا و خشکی صحرا به ظلمات توحش افتاده بودند اوج دهد، و در این زمینه توفیقی یافت که از همه مصلحان دیگر بیشتر بود.»[۱]

سرپرسی سایکس نیز گوید: «به عقیده‌ی شخصی من، محمد در میان عالم بشریت بزرگ‌ترین انسانی است که با یک مرام عالی تمام هم خود را مصروف این داشت که شرک و بت‌پرستی را از ریشه منهدم ساخته و به جای آن، افکار بلند اسلام را برقرار سازد.»[۲]

در مقابل محققینی که گه‌گاه بر تعصب خود فائق آمده و حقیقت را بیان می‌کنند، اسلام‌ستیزان معاند و متمردی قرار دارند که از افترای بر آن حضرت خودداری نکرده و از هیچ راهی برای بستن راه دعوت اسلام پرهیز نمی‌کنند. خداوند متعال را شاکریم که به ما توفیق دفاع از دین و پیامبرش ﷺ را عطا کرده، و این نعمتیست که زبان از وصف آن قاصر و کلمات از بیانش عاجز شوند.

از جمله شبهاتی که اسلام‌ستیزان در مسیر حق می‌اندازند تا از ورود فوج‌فوج مردمان به آن جلوگیری کنند، شبهات مربوط به سیره‌ی پیامبر ﷺ می‌باشد. افترائی که اکنون به نقد آن می‌پردازیم، از سوی عده‌ای از نابخردان بددین مطرح شده و به عنوان ارثیه‌ای شوم، به خداناباوران ایرانی رسیده است! شبهه‌پرداز مدعی است که پیامبر اسلام ﷺ شراب می‌نوشیده‌اند و روایتی از صحیح مسلم را آورده‌اند که سخن از نبیذ در میان آمده، و ابن عباس از آن گفته است، و ملحدین نتیجه گرفته‌اند که نبیذ از مسکرات است و در این راه به چیزهایی چنگ زده‌اند که دلیل افلاس در علم‌شان، کمی عقلشان، سخافت فکرشان، فقدان امانتشان و وقاحت مسیرشان دارد! اکنون به بیان نادانی و بی‌خردی این قوم می‌پردازیم:

و نبیذ را اهل لغت، این گونه معنا کرده اند: وإنما سمي نبيذا لأن الذي يتخذه يأخذ تمرا أو زبيبا فينبذه في وعاء أو سقاء عليه الماء ويتركه حتي يفور [ويهدر] فيصير مسكرا . به آن نبیذ گفته مي شود، زیرا کسي که آن را درست مي کند خرما و کشمش را گرفته و آن ها را در ظرف یا

۱. تاریخ تمدن، ترجمه‌ی احمد آرام و دیگران، فرانکلین، ج ٤، ص ۲۲۲

۲. تاریخ ایران، ترجمه‌ی سید محمد فخر داعی گیلانی، افسون، ج ۱، ص ۷۲٦

مَشكي ريخته و سپس بر روي آن آب مي ريزد. و آن را مي گذارد تا (خود به خود) جوشيده و سر برود ؛ كه در اين صورت مست كننده مي شود. تاج العروس ، ج۵ ، ص۵۰۰ ، ماده نبذ.

می‌گوییم: این قوم اهل تحقیق، بحث و نظر علمی نیستند و تنها شغل‌شان یاوه‌گویی در سایت‌ها و گروه‌های اینترنتی است، برای همین به منابعی که ذکر کرده‌اند، رجوع نکرده‌اند، یا آن‌که نخواسته‌اند دستشان برای مخاطب رو شود و شبهه‌ی‌شان رسوا شود، برای همین عبارات را ناقص نقل کرده‌اند، اما هر اشکالی که پیرامون اسلام مطرح می‌کنند، پاسخی محکم دارد و در پاسخ این نقل، به توضیح و تکمیل‌اش می‌پردازیم.

در عبارتی که نقل شده، واضح و آشکار است که هر نبیذی مست‌کننده نیست، زیرا به صراحت آمده است که مست‌کننده‌شدن آن، در صورت جوشیدن و سر رفتن آن است، و فعل «یصیر» بر همین معنا دلالت دارد! همچنین در ادامه‌ی این عبارات به این امر تصریح شده است:

«وهو ما لم يسكر حلال، فإذا أسكر حرم.»[۳]

یعنی: «نبیذ مادامی که مست‌کننده نشده باشد، حلال است، اما وقتی مست‌کننده شد، حرام می‌شود!»

«وسواء كان مسكرا أو غير مسكر فإنه يقال له نبيذ.»

یعنی: «چه مست‌کننده باشد و چه نباشد، به آن نبیذ گفته می‌شود!»

پس اشکال در عقل معوج و قلم خائن اسلام‌ستیزان است که چنین خیانت‌های زشت و قبیحی را مرتکب شده و می‌خواند سیره‌ی پیامبر ﷺ را با دروغ و فریب زشت نشان دهند، حال آن‌که سیره‌ی آن بزرگوار، اسوه‌ی پاکان و متقیان است.

محيي الدين نووي در كتاب المجموع مي نويسد: اما شراب نجس است ؛ زيرا خداوند عز و جل فرموده است : " شراب و قمار و بت ها وتيرهاي قرعه پليدند و از عمل شيطانند" و نيز به اين علت كه نوشيدن آن اگر (ترك آن) ضرر نداشته باشد ، حرام است ؛ پس مانند خون نجس است ؛ و اما نبيذ ، پس آن نيز نجس است ؛ زيرا شرابي است كه غليظ شده و به طرب مي آورد ؛ از اين رو ، مانند شراب نجس است. المجموع ، محيي الدين النووي ، ج ۲ ، ص ۵۶۳.

می‌گوییم: ملحدین به کتاب «المجموع» نیز مراجعه نکرده‌اند تا این مطلب را به طور کامل بخوانند و بدانند، و البته هدف آنان خواندن برای دانستن نیست، و این احوال تمامی کافران و اهل بدعت است؛ از کلام آن چیزی را می‌گیرند که موافق هوای پلید نفسانی‌شان باشد!

۳. تاج العروس، دار الهداية، ج ۹، ص ٤٨١

در حقیقت مطلبی که اهل باطل آورده‌اند، سخن امام نووی ﷺ نیست، بلکه مطلبی مجمل است که ایشان نقل کرده و سپس شرح می‌دهند، و این از اسم کتاب نیز پیداست. نووی ﷺ در بیان این مطلب می‌فرماید: «نبیذ دو نوع است، نوعی مسکر و نوعی غیر از آن است:

نوعی که مسکر باشد، نزد ما و جمهور علماء نجس بوده و نوشیدن آن هم حرام است، و در نجس‌ساختن و حرام‌بودن و وجوب اجرای حد با کسی که آن را می‌نوشد، حکم خمر را دارد.

اما نوع دوم که غلیان پیدا نکرده و نجوشیده باشد، و به نوشیدنی مست‌کننده تبدیل نشده باشد، مانند آبی که در آن تمر، مویز، آلو، عسل یا ... قرار داده باشند، به اتفاق علماء پاکیزه بوده و نوشیدن، فروختن و سایر تصرفات در آن جایز است.»[٤]

پس امام نووی ﷺ نیز به روشنی تمام بیان داشته‌اند که هر نبیذی مست‌کننده نیست، در نتیجه استدلال شبهه‌پرداز به کلام ایشان نیز ساقط می‌گردد!

جالب آن است که مستشرقین غربی نیز تا این حد اهل افترا و تعصب نیستند، و ویل دورانت اقرار می‌کند که پیامبر عظیم‌الشأن ﷺ، محمد «شراب را که بر دیگران حرام کرده بود، هرگز ننوشید.»[٥] و در برگردان عربی این کتاب نیز، به این عبارات آمده است: «ولم يتعاط الخمر التي حرمها هو على غيره.»[٦]

بنابراین افترای اسلام‌ستیزان طبق منابعی که خود ذکر کرده‌اند باطل می‌شود و همچنین یک مستشرق غیر مسلمان بر دروغگوبودن آنان شهادت می‌دهد!

والسلام علیکم ورحمة الله وبرکاته

تهیه‌شده در: «رد شبهات ملحدین»

٤. المجموع شرح المهذب، دار الفكر، ج ٢، ص ٥٦٤: *«وأما النبيذ فقسمان مسكر وغيره فالمسكر نجس عندنا وعند جمهور العلماء وشربه حرام وله حكم الخمر في التنجيس والتحريم ووجوب الحد... وأما القسم الثاني من النبيذ فهو ما لم يشتد: ولم يصر مسكرا وذلك كالماء الذي وضع فيه حبات تمر أو زبيب أو مشمش أو عسل أو نحوها فصار حلوا وهذا القسم طاهر بالإجماع يجوز شربه وبيعه وسائر التصرفات فيه.»*

٥. تاریخ تمدن، ویل دورانت، ج ٤، ص ٢٢١

٦. قصة الحضارة، ترجمة الدكتور زكي نجيب محمود وآخرين، الناشر: دار الجيل، ج ١٣، ص ٤٥